

Kennedy NWANGANGA

Aanvaller KRC Genk

De 77ste minuut van Racing Genk-Standard, de laatste wedstrijd van het vorige seizoen, zal Kennedy NWANGANGA niet vergeten. De bal die hij toen binnenkopte, maakte Genk kampioen. Zijn ploeg speelt de Champions League nu, maar NWANGANGA is niet zenuwachtig. „Dankzij God sta ik altijd blij op het veld.”

‘Mijn hele leven al wandelt God overal met mij mee’

Jozefien VAN HUFFEL

Kennedy NWANGANGA is net 21 geworden en speelt sinds december vorig jaar in ons land, na een seizoen bij de Finse Club FC Inter Turku. Zoals zoveel voetballers liet hij voor zijn grote droom, een Europese carrière, vrienden en familie achter in zijn geboorteland, met pijn in het hart. Zijn appartement in Genk is sober, meer een huis dan een thuis. Aan de zilveren kruisjes die hij in zijn oren draagt, zie je echter dat hij zijn geloof wel heeft meegebracht uit Nigeria.

–Genk is vijfduizend kilometer verwijderd van uw geboorteland. Is het nooit moeilijk om in je eentje in een vreemd land te wonen?

In België is het al gemakkelijker dan in Finland. Daar kwam ik anderhalf jaar geleden in 't hartje van de winter aan. Behalve aan de westerse cultuur en de taal was het dus ook behoorlijk aanpassen aan het weer. En natuurlijk ben ik soms eenzaam. We trekken er af en toe met de ploegmaten op uit, maar ik mis mijn familie. Op een broer die in de Verenigde Staten studeert na, wonen ze allemaal in Nigeria. Elk weekend bel ik hen. Ze weten wanneer ik een wedstrijd heb, maar volgen mijn ploeg niet echt.

Ook al zijn er veel spelers ver van huis, over heimwee praten we niet. We weten dat we niet naar huis kunnen, we weten dat we daar onrechtstreeks voor kiezen. In mijn hoofd ben ik dan ook niet bezig met de moeilijkheden, wel met de nieuwe stap in mijn carrière en de ploeg waarvoor ik me zo goed mogelijk wil inzetten. Iedere kleine jongen in Nigeria droomt van een loopbaan in het voetbal, het liefst in Europa.

–Is Nigeria een voetballand?

Ik denk dat er honderden Nigerianen in Europese ploegen spelen. Ikzelf voetbalde reeds als vier- of vijfjarige, voor het plezier, op straat met andere kinderen. Ik merkte snel dat ik er goed in was, maar mijn ouders vonden het belangrijk dat al hun kinderen studeerden. Als tiener pendelde ik dus voortdurend tussen de schoolbanken en de trainingen. Net vóór mijn zeventiende verjaardag begon ik als beroepsvoetballer. Mijn ouders weten dat ik het graag doe, dus steunen ze me.

–Een doelpunt zoals dat in de laatste wedstrijd vorig seizoen, is dat het toppunt van geluk voor jou?

Scoren en winnen is natuurlijk fantastisch. Maar ik probeer altijd blij te zijn en

Nwanganga sprak nog niet met Belgen over het geloof. „Enkel met twee Getuigen van Jehova.” © Jozefien Van Huffel

grapjes te maken, of ik nu op de bank zit of meespeel in een belangrijke wedstrijd. We veranderden bij Genk bijvoorbeeld net van trainer. Dat is moeilijk, want je bent gewend aan een manier van aanpakken. Maar dat is voetbal: spelers komen en

„Ik ging al naar de kerk toen ik te jong was om het te beseffen. En ik voel me er nog steeds goed bij”

gaan, trainers wisselen en jij probeert er altijd het beste van te maken. Ik geloof in mezelf, train hard en stel vooral ook mijn vertrouwen in God. Vóór elke wedstrijd bid ik even. Ik kan het moeilijk uitleggen, maar Hij helpt me bij alles.

–Kreeg u dat geloof mee van uw ouders?

Ik kom uit het oosten van Nigeria, uit de kleine stad Aba, waar vooral christenen wonen. Als baby ging ik al met mijn ouders

naar de kerk, te jong dus om het te beseffen. Terwijl ik de wereld rondom me stilaan begon te begrijpen, bleef dat kerkbezoek op zondag een vaste waarde in mijn leven. Ik leerde het evangelie kennen en stelde vast dat de christelijke waarden en moraal voor mij de beste manier zijn om mijn leven te leiden. Als ik ooit kinderen heb, dan wil ik ze opvoeden zoals ik zelf ben opgevoed, met veel liefde, respect voor ouderen en ontzag voor God.

Wat ik ook doe in mijn leven, ik kan het niet in m'n eentje, niet zonder God. Hij wandelt al m'n hele leven met me mee, tijdens alle mooie momenten. En ik weet dat een gebed ook helpt om moeilijke tijden draaglijker te maken. God heeft me gebracht waar ik nu sta.

–Heeft u al kennisgemaakt met Belgische katholieken?

Er zijn alleszins veel voetballers die hun vertrouwen stellen in God. Ik heb echter nog niet met Belgen over het geloof gepraat. Ik ging hier overigens ook nog niet naar de kerk. Ik zou niet weten waar ik terecht kan en bovendien staat de zondag meestal in het teken van het voetbal. Ik had

wel al een keer twee Getuigen van Jehova aan de deur. Ik heb de folders maar aangenomen, heb ze zelfs gelezen.

Uit televisieprogramma's en films wist ik al dat er in het Westen minder gelovigen zijn dan in Afrika. Gelovige Europeanen lijken in hun dagelijkse leven ook minder met God bezig dan wij. Ieder zijn manier, het verandert mijn visie niet echt. Ik heb nooit getwijfeld aan God.

–Nigeria komt hier vooral in het nieuws met het conflict tussen moslims en christenen. Maakt u zich daar zorgen over?

Op sommige plaatsen in Nigeria gebeuren er inderdaad domme en soms gewoonweg verschrikkelijke dingen. Maar het is niet zo dat de sfeer in het hele land daardoor wordt bepaald. Aanvankelijk voetbalde ik een tijd voor een ploeg in het noorden van het land, in een islamitische stad. Christenen en moslims spelen daar gewoon samen en ik heb sindsdien evenveel islamitische als christelijke vrienden. Moslim, hindoe, christen – volgens mij geloven we allemaal in dezelfde God. We hebben gewoon een andere religie, maar als we willen, kunnen we elkaar begrijpen.